

berømte, før de er maledede. Naar han allevegne udraabes til Geni, er det, fordi han betaler, hvad det koster.“

„Men er det saa værd at misunde ham den Fornøjelse?“

Karsten trak begge Skuldrene op til Ørene og fik et melankolsk Udtryk.

„Hold Trit — eller kreper! Det Løsen gælder ogsaa i Kunstens Verden, *ma chère!*“

„Ja, du har vist som altid Ret. Tidligere troede jeg rigtignok, at Kunstnerne var et Zigøjnerfolk, der levede i deres egen frie Verden og lod Vorherre om Dagen imorgen.“

„Ja, den Illusion er vi nødt til at holde vedlige hos Publikum.“

„Det har jeg ogsaa nu forstaaet. Men sig mig — er „Femte Juni“ overhovedet et Blad, der læses mere? Er det ikke nu dette nye Blad — Præstebladet, som de siger?“

„Foreløbig har „Femte Juni“ vistnok *Têten*. I hvert Fald her i København. Og naar det gælder Enslevs Minde, vil Opinionen i hans eget Blad naturligvis have særlig Betydning. Jeg synes altsaa, at vi skal invitere Frants Møller. Det vil smigre Bæstet, og naar du vil vise dig lidt elskværdig mod ham, kan du vikle hele Tyksakken om din Lillefinger.“

Jytte havde taget det Standpunkt at følge sig efter sin Mand i alt, hvad der angik hans kunstneriske Fremtid. Han skulde ikke med Rette kunne bebrejde hende noget, dersom han i den Henseende led Skuffelser. Forøvrigt havde hun lagt Mærke til, at han siden deres Hjemkomst paa en lidt komisk Maade var begyndt at blive øm over sin borgerlige Anseelse. Det anede hende, at han gik om med en Rangsperson i Maven. Han havde en Dag aabenhjertig erklæret, at han fandt Behag i at mærke den forøgede Agtelse, hvormed han som Gehejmeraadinde Abildgaards Svigersøn blev hilst af Folk, og at Enslev-Billedet skulde blive ham det Springbrædt, der lige for Næsen af Karl May og hans Bande bragte ham ind i Akademiet.

Efter Bordet, da de kom tilbage til Dagligstuen, indtog Jytte paany sin Plads i Sofahjørnet. De havde efter Karstens Ønske indført den Skik at møde selskabsklædte til Middagen. De kunde